

Оздоровлюватимуть на теренах Волині й дітлахів зі Сходу

Заплановано прийняти до двох сотень малих відпочивальників. Тож із дня на день розпочнеться серйозна робота щодо підбору санаторіїв, профілакторіїв. Також слід подбати про організацію харчування. Безпека — головне! На цьому особливо акцентував голова облдержадміністрації, говорячи про організацію дитячого оздоровлення.

5-7

у стільки мільйонів доларів, попри Мінські угоди й оголошення режиму припинення вогню, обходиться Україні кожен день війни на Сході. Про це заявив Прем'єр-міністр України Арсеній Яценюк.

У Чернівцях — нашестя слимаків

Чернівчани кажуть, що багато слимаків було й у попередні роки, але цьогоріч їх — тьма-тьмуца. Через це містом поповзли чутки, що молюсків до Чернівців завезли з-за кордону підприємці разом із екзотичними рослинами. Втім, як пояснив співробітник столичного Інституту зоології імені Шмальгаузена Олексій Піндрус, слимаки просто малопомітні у суху погоду, бо закопуються у пошуках води у землю. А ось у вологі роки швидко розмножуються, тому й розвелось їх багато.

«Здавати пальчики» на «шенген» починаємо з 23 червня

згаданого часу більше не потрібно здавати відбитки. Не збиратимуть біометричні дані у дітей віком до 12 років та осіб, у яких фізично неможливо взяти відбитки пальців.

Експерти переконують, що на практиці перший особистий візит до консульства країни-учасниці Шенгенської зони після 23 червня 2015 року буде довшим усього на кілька хвилин, ніж до того часу. Що важливо, із запровадженням системи ВІС нічого не зміниться: ні вартість візи, ні інші процедури (апликаційні форми). Проблеми виникнуть лише при оформленні віз туристичними агентствами: якщо досі такі акредитовані організації могли подавати заявки на групові тури й без присутності осіб оформляти візи, то відтепер усім туристам доведеться особисто їхати до консульства.

Отож, приміром, якщо хочете в Грецію — для першого оформлення «шенгену» їдьте до столиці, бо ближче ні консульства, ні візового центру немає. А ось уже наступні подання документів на отримання шенгенської візи в межах п'яти років можна здійснювати через туристичні агенції.

До речі, візові центри теж будуть правомочними збирати біометричні дані. І кілька важливих питань. Перше й основне: шенгенські візи, видані до 23 червня, залишаються чинними до закінчення їхньої дії. Наявність біометричного паспорта, виданого в Україні, не означає, що при оформленні «шенгенки» не треба здавати відбитки пальців, — треба, бо бази даних нашої держави й ЄС — це дві різні речі, ніяк між собою не пов'язані.

Тож власники біометричних паспортів, які подаватимуть заявку вперше, теж повинні прийти особисто до консульства після 23 червня, аби подати заявку на отримання короткострокової шенгенської візи. У разі відмови надати біометричні дані такі заявники просто не отримають її.

Наталія ПЕТЕРВАРІ

Для цього кожному заявнику особисто треба буде прийти в консульство. «Здали пальчики» — пустяк у Європу, а як ні, то нічого й потякатися — з 23 червня цього року в Україні й інших державах Східного партнерства країни Шенгенської зони все ж запроваджують Візову інформаційну систему (ВІС). Вона мала почати діяти з січня. Проте через очікування певних результатів саміту в Ризі запровадження системи вирішили відкласти. Зараз технічна новація таки набуває чинності.

Отже, головна зміна для громадян України, починаючи з 23 червня 2015 року, полягає в тому, що всі заявники повинні з'явитися особисто в консульство, аби надати свої біометричні дані (відбитки пальців та цифрову фотографію).

Це проста і необтяжлива процедура, переконують консули. Нині процедура збору біометричних даних стосується й заявник на короткострокові шенгенські візи.

Зібрані біометричні дані будуть дійсними 5 років, тобто після подання даних уперше впродовж

Шахтар — за професією, священик — за покликанням

Священик зі Львівщини працював у шахті, а після зміни їхав на Волинь служити у церкві. Десять кілометрів долав пішки або велосипедом, бо до села не ходять автобуси. Інколи не спав по кілька днів. Гірничу професію вважає роботою, а служіння Всевишньому — покликом душі. Вийшовши на пенсію, продовжує і далі ходити пішки й дякує за все Господу.

Шахтарський автобус віз червоноградських гірників на зміну. У Володимира очі злипались, але він намагався не спати. Адже ще потрібно було відпрацювати. А шахта вимагала особливої уваги. Тому розслабитися не можна. Він сподівався, що завтра, після роботи, відпочине. Та і наступного дня йому не випало торкнутися подушки, так як потрібно було їхати правити службу у маленькій сільській церкві сусіднього Володимира. А потім знову на роботу.

Неодноразово доводилося чути про отця Володимира з Червонограда, який працює на шахті й їздить на богослужіння до Володимира-Волинського у маленьке село Когиліне. До міста він добиратися потягом, а вже від вокзалу долає шлях ровером або пішки. А це ні мало ні багато — близько десяти кілометрів у один бік. І йти доводиться у будь-яку погоду — чи то спека, чи дощ, чи хурделиця. Інколи хтось підвезе, а здебільшого — своїм ходом.

Коли почув, що хочу написати про нього, категорично відмовився, бо вважає себе простою людиною, яка виконує свою роботу. Не допомогли ні вмовляння, ні прохання. «Ви напишіть про когось іншого, хто

на це заслугоує, — запропонував він. — А про мене й писати немає чого. Бо нічого такого надзвичайного я не зробив».

Нагода зустрітися віч-на-віч випала випадково, коли я з братом повернулася із сільського кладовища, де похований наш батько. Отець Володимир якраз ішов до церкви. Познайомившись, просто стали розмовляти. І під час невимушеної бесіди він розповів про себе.

Народився і виріс у Червонограді. Ще змалечку любив ходити до церкви. Навчаючись у середній школі, паралельно відвідував церковну. З кожним днем усе більше пізнавав Бога, і це захоплювало його. У храмі Володимир почувався по-особливому: його душа раділа та возносила, коли співав церковний хор, а він приєднувався до нього. Після школи вступив до професійного училища на спеціальність «електрослюсар». А після його закінчення пішов працювати на шахту. Але продовжував ходити до церкви.

Після одруження один за одним з'явилися на світ трійко дітей. Заробітку електрикарем стало бракувати, і Володимир вирішив змінити професію на робітника очисного забою. Було важко, незвично щодня спускатися під землю, але він із молитвами та Божою поміччю видобував вугілля.

Вже працюючи на шахті, вступив до Івано-Франківської богословської академії, поєднуючи навчання і роботу. Після її закінчення отримав направлення у село Когиліне у Михайлівську церкву. Хоч і незручно було добиратися, ще й доводилося зміщати роботу на шахті з богослужіннями, отець Володимир

радів цьому призначенню, бо на решті його мрія збулася — він став священиком.

Дерев'яна церква невелика, та й прихожан небагато. Бо чимало селян їздить у храми Московського патріархату. Як назбирається близько тридцяти чоловік, і то добре. А на великі свята, особливо на Великдень, Різдво, а ще — на Провідну неділю, буває й більше. Оскільки приїздять із міста колишні сільчани в гості до батьків та родичів, а також на могили рідних. Хор церковний теж невеличкий: зазвичай п'ятеро чи шестеро людей співає, а у святкові дні трохи більше. Але як співають! Аж за душу бере і мурашки по тілу бігають. Такі от голосисті когиліненці. Сама церква й ікони у ній прикрашені рушниками та серветками, вишитими місцевими майстринями. Все просто і скромно тут. Староста Василь не тільки допомагає отцю Володимирі, а й слідкує за порядком у храмі. Бо інколи балакучі жіночки порушують дисципліну.

На запитання, як йому вдавалося поєднувати роботу гірника та священика, отець Володимир відповідає, що інколи доводилось і по кілька днів не спати. Оскільки траплялись і форс-мажорні обставини. Наприклад, у великі свята, які тривали кілька днів, потрібно було служити у церкві, а на шахті випадала зміна. А ще бувало, що треба було похрестити дитину, поспівати хворого чи провести в останню путь когось із селян. А тут мусиш лізти у лаву. Тож виходило так, що після служби поїхав на зміну, а після зміни — знову на службу. І якщо випадало щось із перерахованих вище обставин, то припасти головою до подушки не виходило. Керівництво шахти, розуміючи ситуацію, йшло на поступки. Та відробляти мусив, бо хлопці за нього робили і гроші задарма платити ніхто не буде.

Сьогодні отець Володимир на пенсії. Двоє дітей уже дорослі та навчаються у школі. Трохи легше стало, не потрібно поспішати на зміну і зі зміни. Інколи може й переночувати у будинку, який йому виділили, як тільки він став правити у церкві. А ще є час попоратися на городі, де вирощує різні овочі. Та й люди інколи допомагають. Хоча батюшка, як вони його називають, соромиться просити їх про поміч. Ну от який він скромний. За цю скромність і простоту душі й люблять отця Володимира односельчани. Кажуть, що не кожен священик отак пішки ходив по десять кілометрів або на велосипеді їздив у будь-яку погоду. А він ходить. І кожного разу вони не чули від нього нарікань чи скарг. За усе дякує Господу та з любов'ю ставить до своєї роботи. Хоча роботою він вважав працю у шахті, а служіння Всевишньому — це покликання душі. А значить, він обрав правильний шлях.

Жанна МАРКОВСЬКА

До уваги демобілізованих осіб та членів їхніх сімей!

Повідомляємо телефони «гарячої лінії» департаменту соціальної політики із надання консультацій демобілізованим: (00332) 284163, 284168.

Для обслуговування демобілізованих осіб та членів їхніх сімей у департаменті «Центр надання адміністративних послуг у місті Луцьку» виділено окреме робоче місце № 1, тел. (00332) 777888.

Надання консультацій також здійснюється через «телефон довіри» Луцького міського центру соціальних служб для сім'ї, дітей та молоді — (00332) 256042.

Департамент соціальної політики міської ради

Ініціативних громадян залучатимуть до процесів розвитку міста

Депутати Луцької міської ради на сесії прийняли Програму підтримки ініціатив мешканців міста Луцька на 2015–2017 роки. Ідею її розробки та втілення підтримав міський голова Микола Романюк.

Секретар міської ради Сергій Григоренко зазначив, що територіальна громада міста Луцька на сьогодні недостатньо залучена до процесу прийняття рішень у місті через низку факторів: недостатню обізнаність зі своїми правами, відсутність або надмірну формалізованість механізмів такої участі. Пропонований проект рішення дозволяє збільшити

участь активних, ініціативних лучан у процесах розвитку Луцька.

На реалізацію Програми на три роки передбачено витратити півтора мільйона гривень. Програма спрямована заохочувати членів територіальної громади до активізації своїх позицій, на надання можливості кожному жителю міста визначити проблему, яка, на його думку, потребує негайного вирішення.

Кошти Програми можуть бути використані на такі цілі: благоустрій мікрорайонів, вулиць, зон відпочинку (встановлення обмежувачів руху транспорту, контейнерних майданчиків, облаштування місць для вилу-

лу собак та пішохідних доріжок, озеленення й освітлення прибудинкової території тощо); покращення умов проживання людей із обмеженими фізичними можливостями та сімей, які опинились у важких життєвих обставинах; організація дозвілля (проведення спортивно-масових заходів, конкурсів, концертів, святкування ювілейних дат будинків, мікрорайонів, облаштування ігрових кімнат для дітей, культурно-мистецькі заходи, підтримка творчої та обдарованої молоді); розвиток велоінфраструктури; покращення екологічної ситуації у місті (створення нових зелених зон, облаштування

годівничок для птахів та шпаківень, встановлення смітників, облаштування місць збору сміття, утримання природоохоронних зон та берегів річок); розбудова, збереження та відновлення історично-культурної спадщини міста.

Реалізація Програми підтримки ініціатив жителів міста Луцька на 2015–2017 роки відбуватиметься шляхом проведення конкурсу на визначення кращих громадських ініціатив. Фінансування місцевих ініціатив здійснюватиметься за рахунок коштів бюджету міста при дольовій участі жителів. Вартість (бюджет) реалізації однієї ініціативи не пови-

нна перевищувати 50 000 грн. Співфінансування учасників ініціативної групи (жителів міста) у розмірі не менше 10% від загальної вартості проекту однієї ініціативи.

Заступник міського голови Тарас Яковлев акцентував: «Важливо, що Програма реалізується у співфінансуванні з громадянами. Це сприятиме збереженню майна, яке буде придбане спільними зусиллями».

Виступили на підтримку цього проекту і відзначили його конструктивність депутати Петро Савчук, Анатолій Пархом'юк, Андрій Осипов.